

Вие сте, значи господаритѣ, а ние които земаме служби сме ваши слуги и трѣбва да бждемъ такива“.

— „Кривнемъ ли нѣщо,—добавяше изпѣдениятъ отъ дърводѣлското училище въ Княжево Драгой,—кривнемъ ли нѣщо, ще трѣбва да ни изритате. инакъ пакъ ще ви яхнемъ“.

Селенитѣ се прозяваха: бѣха отрошени хората отъ дългия работенъ день. Инакъ тѣ съзнаваха, че Странджевъ имъ говори нѣщо отъ сърдце и братско. Това до сега никой не бѣше имъ говорилъ така! Но тѣй като никой не бѣше говорилъ и нѣщо по друго,—напримѣръ, опъкото, да рѣчемъ на тѣзи приказки,—то тѣ, селенитѣ, не се чудѣха, нито се изненадваха, нито даже се радваха. И се прозяваха, поради умората си. Тѣ се прозѣваха, може би, и за това че се мѣсѣше въ разговора и Драгой: той си е тѣхенъ и си е вчерашно момче, не му приличаше да се увира още отъ сега у хората и да припка, като тѣле прѣдъ майка си.

Така се водѣше разговорътъ въ Станевата крѣчма когато влѣзе дѣдо попъ. Той бавно пристѣпи къмъ Странджева, ржцѣтъ му треперѣха, играеха, може би, и сълзи на очитѣ му, но това не личеше, неговитѣ очи и тѣй си сълзѣха. А обиденъ бѣше дѣдо попъ отъ Брайкова, много обиденъ. И още по-обиденъ се чувствуваше той сега, че го оставиха пакъ да попува въ селото си. По добръ бѣше да го измѣстѣха въ Аладжово! Добриятъ свещеникъ чувствуваше че е изгубилъ почитъта на селото. Пъкъ само той не можеше да да се прѣхвърли въ друго село: не скланяше попадията.

— Ела, отче—посрѣщна го Странджевъ. — Знамъ азъ, какво ти е на сърдцето, но сполай на Бога: изгрѣ и за насъ слънце.

Отчето сѣдна до Странджева и му прошепна нѣщо. „Тѣй ли?“—трепна той и изкочи навънъ. Прѣдъ крѣчмата се бѣше набралъ селския нощенъ патраулъ. Това бѣха млади хора, съ мѣкои отъ които Странджевъ бѣше давалъ прѣдставление прѣзъ зимата,

— Какво търсите тука, момчета? — залита ги строго учителътъ.

— Гледаме.

— Да ни ви е пратилъ кметътъ?

— Ами! Работа ли му е сега въ тази бъркотия . . .

— И азъ това помислихъ: посемъ сега вие трѣбва не о да пазите—ха-ха-ха!

Патраулътъ се разсмѣ.

— Вие ще си гледате службата, момци, а селската работа ще управимъ ние, продължи Странджевъ.—Уяде се кметътъ, уядоха се мнозина, като него, въ България, но—приседна имъ вече: скоро ще ги видите, да гледатъ прѣзъ рѣшето.